У пошані до піонерів – лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 104. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 7-го СЕРПНЯ (AUGUST) 1971 No. 144. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 6-го серпня 1971

В АМЕРИЦІ

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ СХВАЛИЛА в середу 4 серпня ц. р. 321 голосами проти 76 законопроєкт про асиґнування одного більйона долярів на полегшення важкого становища незатруднених і зорганізування для них нових місць праці головно в публічних роботах Після схвалення Сенатом цього ж законопроєкту, що відбулося в четвер 5 серпня, почнеться найдалі до двох тижнів акція створювання зайнять для незатруднених. У запропонованій урядом програмі передбачене створення місць праці для яких 200 000 осіб. Кількість усіх незатруднених у ЗСА встановляють на 4.4 мільйона осіб.

СЕНАТ ЗСА ВИРІШИВ обмежити висоту суми грошей, що її може інвестувати багатий політик або його найближча родина у виборчу кампанію на становище Президента, Віце - президента, сенатора чи конґресмена. Згідно з цим рішенням кандидат на Президента чи Віце - Президента або його родина може інвестувати 50 000 долярів і кандидат на сенатора чи конґресмена 35 000 долярів.

В ПАЛАТІ РЕПРЕЗЕНТАНТІВ ВІДБУВАЮТЬСЯ ГАРЯЧІ ДЕБАТИ над законопроєктом про продовження рекрутаційної т. зв. Селективної Системи Служби на протяг дальших двох років і про збільшення платні для військовиків, що мало б коштувати федеральну скарбницю 2.4 більйона долярів річно. Дотеперішня рекрутаційна сисстема була дійсною до 1 липня цього року і нова мусить бути схвалена найдалі до кінця вересня 1971.

БРАЗИЛІЙСЬКИЙ СЕНАТОР Філінтіно Мюллер, що його вважають одним із речників військової хунти і який дуже часто виступав у її імені, відкликав складену ним останніми днями заяву, що уряд плянує провести низку конституційних реформ. Заява Мюллера викликала була серед бразилійського суспільства надії на полегшення режиму й відновлення деяких конституційних свобід. Відкликав свою заяву Мюллер після того, як він відбув тригодинну розмову з президентом Бразилії Еміліо Г. Медісі.

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН І ЙОГО ДРУЖИНА разом із донькою Трішією і її чоловіком Едвардом Ф. Коксом були в середу 4 серпня ц. р. на виставі музичної комедії в нюйоркському театрі „Но, но, Нанетт''. Перед тим Ніксон і його жінка обідали у своєї доньки у Ню Йорку. Вночі о год. 11.10 вони відлетіли до Вашинґтону.

ВНАСЛІДОК СТРАЙКУ ПОРТОВИХ ВАНТАЖНИКІВ на Західньому побережжі, що триває уже п'ятий тиждень, завмер видатно торговельний рух в Лос Анджелес й інших містах побережжя. Багато працівників торговельних фірм, зокрема імпортерських, позвільнювано з праці. В портах Каліфорнії, Ореґону й Вашинґтону стоїть понад 150 невивантажених кораблів. Деякі імпортери переправляють свої вантажі через Британську Колюмбію і Мехіко.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ СУДДЯ з Бостону Пітер Прінсеі заявив, що Деніел Елсберґ, спричинник передачі таємних документів Пентаґону для публікування в пресі, має бути виданий каліфорнійському судові за недозволене посідання таємних урядових документів.

У СВІТІ

В ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ ІСНУЮТЬ вже тепер резолюції щодо прийняття Комуністичного Китаю до тієї найвищої міжнародної організації. З'єднані Стейти підтримують резолюцію, яка водночас потверджує право Вільного Китаю з його осідком на Тайвані (Формозі) зберегти членство в Об'єднаних Націях. Третя точка тієї резолюції говорить, що кожна пропозиція на позбавлення Вільного Китаю — формально Республіки Китаю — його членства в ОН є „важливою справою'', яка вимагає двох третіх голосів з-посеред 127 членських держав ОН.

ЗСА І СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ ПОГОДИЛИСЬ на 25-тичленній конференції роззброєння в Женеві на текст договору про заборону продукувати, магазинувати і вживати бактеріологічну зброю. В минулому місяці вже розпочали в Америці нищити склади бактеріологічної зброї, яка ширила б заразливі недуги у ворожій країні. Зате від того договору відмежовано справу хемічної зброї, себто газів, вживається для присмирювання бунтів і демонстрацій чи нищення шкідників збіжжя. Текст договору має 14 статтей. Договір складений мовами англійською, французькою, еспанською, китайською і моссковською.

ГРЕЦЬКИЙ УРЯД ПРИГОТОВЛЯЄ закон, який зформулював би „кодекс етики'' для грецьких і діючих у Греції закордонних журналістів, та який проте насправді обмежив би свободу друкованого слова, піддавши пресу новій цензурі окремої „пресової ради''.

ФРАНЦІЯ ВИПРОДУКУВАЛА свою першу ракету з засягом на 1.800 миль — повідомив офіційно міністер оборони Мішель Дебре. Франція має вже суперсонічні військові джети, здатні перевозити атомові бомби.

В ІЗРАЇЛІ ПРОГОЛОШЕНО коротко офіційний комунікат про наради, що їх вів асистент державного секретаря для справ Близького Сходу, Джозеф Сіско, з членами ізраїльського уряду в справі замирення з арабами, при чому сказано тільки, що ті наради велися „у щирій і приязній атмосфері''. Появились поголоски про замір Сіска полетіти до Каїро, але, мабуть, він спершу вернеться до Вашинґтону. На четвер 5 серпня була визначена остання його розмова з ізраїльським міністром закордонних справ Аббою Ебаном.

МАРОККАНСЬКИЙ КОРОЛЬ ГАССАН ІІ ДИМІСІОНУВАВ цілий свій уряд, скасував становище „генерального директора королівського уряду'' та заповів покликання до життя цілком нової ради міністрів. Між димісіованими є прем'єр Ахмед Лякарі, колишній марокканський амбасадор у Вашинґтоні, й генерал Мохаммед Уфкір, міністер внутрішніх справ, якому закидали безпардонні розправи з політичними противниками. 10 липня в. р. відбулася у столиці Марокко Рабаті спроба збройного перевороту, в якій згинули 97 гостей, приявних на прийнятті у королівському палаці, і кругло 100 осіб були раненими. Розстріляно 4-ох причетних до бунту генералів і десятки інших осіб. У в'язницях є ще коло 900 арештованих.

АСТРОНАВТ ВОРДЕН ВІДБУВ ЕКСКУРСІЮ ІЗ КОМАНДНОЇ КАБІНИ „АПОЛЛО-15" ПІД ЧАС ЛЕТУ, НА ВІДСТАНІ 196000 МИЛЬ ВІД ЗЕМЛІ, НА ЯКУ АСТРОНАВТИ ВЕРТАЮТЬСЯ ВЖЕ В СУБОТУ 7 СЕРПНЯ

Гюстон. — Під час поворотного лету „Аполло-15'' із Місяця на Землю астронавт Алфред М. Ворден здійснив вперше в історії космічних дослідів вихід із космічного корабля на величезній відстані — 196000 миль — від Землі, виконуючи при цьому доручені йому три конкретні завдання. Астронавт Ворден перебував поза командною кабіною „Ендевер'' 16 мінут, увесь час ходячи, тримаючись вмонтованих в кабіну поперечок, в повітрі навколо кабіни. В той час полковник Скот командував космічним кораблем, а підполковник Ірвін стояв при відкритих дверцятах кабіни, щоб допомагати Ворденові, відбираючи від нього принесені ним із його екскурсії речі. Першу свою екскурсію майор Ворден відбув у четвер 5 серпня о год. 11:40 в час, як „Аполло-15'' був уже на відстані 50000 миль від Місяця і летів із скорістю 2300 миль на годину. Видобуті під час цієї і другої екскурсії із заінстальованих в бічних стінах допоміжної кабіни камер скриньки з фільмами майор Ворден передавав кожного разу Ірвінові, що стояв при дверцях кабіни. Під час третього „обходу'' кабіни майор Ворден перевів інспекцію знарядь, з допомогою яких були переводжувані досліди і збирані різні важливі для науки дані в час перебування астронавтів на Місяці, коли командною кабіною пільотував тільки сам Ворден. Здійснивши усі ці завдання, майор Ворден вернувся в кабіну, переповнену вже до краю зібраними на Місяці матеріялами, скриньками з фільмами та різними записами дослідних інструментів. Дотеперішні виходи з космічного корабля під час його лету відбувалися тільки на дуже незначній відстані від Землі. Перший вихід здійснив совєтський астронавт Алексєй Леонов в березні 1965 року, перебуваючи 5 мінут поза бортом „Восход-2''. Місяць пізніше, в червні 1965 року, екскурсію з корабля „Джеміні-4'' перевів перший американський астронавт підполковник Едвард Г. Вайт. Обидва ці й інші екскурсії відбувалися на відстані 100 до 200 миль від Землі. На п'ятницю 6 серпня, година 3:54 по пол. астронавти заповіли відбуття 30-мінутної міжплянетної пресової конференції. В суботу 7 серпня вони мають вернутися на Землю, причалюючи о год. 4:46 по полудні на північний схід від Гаваїв на Тихому океані.

Північний В'єтнам не хоче звільнити американських воєнних полонених

Париж. — На 124-му з черги засіданні Паризької конференції про В'єтнам в минулий четвер, 5 серпня, голова делеґації комуністичного Північного В'єтнаму Хуан Туі назвав вістку, яку подав шведський щоденник „Даґенс Нігетер'' про замовлення шведського пасажирського літака на 12 серпня ц. р. до столиці Ляосу Вієнціяну задля перевезення відтіль 187 звільнених з Північного В'єтнаму американських полонених — „журналістичною фантазією''. Він повторив ще раз, що американські воєнні полонені будуть „негайно'' звільнені, коли тільки президент Ніксон погодиться на 7 точок комуністичної „мирової'' пропозиції, зголошеної 2 липня ц. р. Запитаний журналістами після засідання щодо натяку президента Ніксона на його останній пресовій конференції про закулісові спроби замирення, Хуан Туі назвав ту заяву Президента „нечесним маневром'', який має на цілі виправдати відмову погодитись на комуністичну мирову пропозицію. У тій пропозиції комуністи вимагали визначення Америкою остаточного терміну для повного, одностороннього й беззастережного відкликання американських військ з В'єтнаму, Ляосу й Камбоджі та відмовлення всякої допомоги урядові Нґуєна Ван Тіє у Південному В'єтнамі, — промовчавши, як тоді будуть поводитися комуністичні війська.

Індекс гуртових цін збільшився

Вашинґтон. — Згідно з повідомленням Департаменту Праці, індекс індустрійних гуртових цін виявив у липні цього року раптове збільшення, бо аж на 0.7 відсотка. Водночас із цим позначилася тенденція до зниження цін на харчові продукти, індекс яких виявив всього 0.3 відсотка підвишки. Липневе збільшення гуртових цін є найвищим за увесь період теперішньої інфляції, яка почалася в другій половині 1965 року. Досі найвищою підвишкою було 0.5 відсотка. У зв'язку з цим в економічних колах виникли деякі сумніви щодо можливости покращання економічного розвитку під час тривання інфляції.

ДВАДЦЯТЬ РОКІВ РОСТУ І СЛУЖБИ

Цього року сповнилося 20 років від заснування в Ню Йорку Відділу Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч''. Двадцяти рокам росту цієї установи то її служби громаді присвячений репортаж: „Від 350 долярів до понад шість мільйонів'', друк якого починається сьогодні на другій сторінці „Свободи''. На фотознімці вгорі — Управа, Кредитовий Комітет, Контрольна Комісія та деякі із службовців цієї установи. Сидять (зліва): адв. Роман Гутлевич, Богдан Фостяк, Марія Ржепецька, Юліян Ревай, Марія Лозинська, інж. Роман Раковський, Григорій Дудка. Стоять (зліва): Микола Ганущак, д-р Володимир Нестерчук, адв. Іван Тершаковець, Орест Мушкевич, Михайло Голсвей, адв. Іван Флис, інж. Іван Гурик і Степан Шуган. Неприявні: Зенон Корчинський, Атанас Чубатий і інж. Данило Стахів.

Південно-в'єтнамський президент не допустив кандидатури свого суперника

Сайгон. — Південно - в'єтнамський Найвищий Суд відкинув кандидатуру віцепрезидента Нґуєна Као Кі у президентських виборах, що відбудуться 3 жовтня ц. р., подавши на причину, що Као Кі не виконав законних передумов. За тими вимогами кандидат на президента мусить мати на своїй аплікації підписи 40-а членів центрального парляменту, або 100 членів провінційних рад. На аплікації Нґуєна Као Кі були 102 підписи провінційних радних, але голови даних провінцій відмовились затвердити підписи 40-ка радних. Тому, що головами провінцій є люди, призначені президентом Нґуєном Ван Тіє і що всі члени Найвищого Суду походять з запропонованого ним списка, а голову Найвищого Суду він призначив безпосередньо, то відмова затвердити кандидатуру Као Кі пішла виразно по лінії бажань Нґуєна Ван Тіє, який ненавидить свого заступника і з ним не говорить. Зате Найвищий Суд затвердив кандидатуру генерала Дуонґа Ван Міня, однак не відомо, чи той не відкличе своєї кандидатури. Він зголосив заяву, в якій з обуренням стверджує, що відкинення кандидатури Као Кі є „нечесним трюком'', який ще раз доказує, що президент Нґуєн Ван Тіє фальшує вибори, ще перед днем голосування.

Обидва китайські уряди відкидають концепцію „двох Китаїв'' в ОН

Вашинґтон. — Однаково Комуністичний Китай, як Вільний Китай з його осідком на Тайвані (Формоза) заявилися проти становища З'єднаних Стейтів щодо допущення Комуністичного Китаю до Об'єднаних Націй із збереженням тамошнього членства також Вільним Китаєм. Комунокитайська пресова аґенція Гшінхуа поширила статтю, в якій різко критикується заяву в цій справі державного секретаря Вілляма Роджерса, при чому китайські комуністи називають теорію „двох Китаїв'', яку у практиці прийняла Америка, „абсурдом'', а твердження Роджерса про два Китаї, як „реальність'', — „брехнею''. Однак поруч із кампанією проти того становища Америки в справі членства Пейпінґу в Об'єднаних Націях та поруч із особистими випадами проти державного секретаря Роджерса, комуністичні китайські радіо і преса не атакують президента Ніксона у вижиданні його відвідин. Водночас на Тайвані збирають підписи під петицію з протестом до Об'єднаних Націй проти приймання туди Комуністичного Китаю. Але вільні китайські радіо і преса не критикують Америки, визнаючи потребу зберігати надалі добрі взаємини з нею.

Єгипет заявив Москві, що він не толеруватиме комунізму

Каїро. — Совєтський амбасадор в Єгипті, Владимір Віноградов, двічі інтервеніював в єгипетському уряді у справі Судану — вперше зараз після комуністичного перевороту в Судані 17 липня ц. р., щоб єгипетський уряд визнав тамошній новий комуністичний режим, і вдруге, щоб Египет спротивився переслідуванню комуністів в Судані, коли тамошній президент ген. Ґаафар аль-Німейрі вернувся до влади. В обох випадках єгипетський президент Анвар Садат не послухав совєтського амбасадора, а навпаки, доставивши єгипетськими літаками суданських вояків з позицій над Суецьким каналом до столиці Судану Хартуму — активно допоміг здавити тамошню спробу комуністичного перевороту. Виявилось це частинно з промови самого єгипетського президента Анвара Садата на закритому засіданні монопольної єгипетської партії Арабська Соціялістична Унія 24 липня ц. р., частинно з повідомлення єгипетської газети „Аль Ахбар'' з 4 серпня. Президент Анвар Садат покликався на тому засіданні на становище свого попередника, померлого президента Абдель Ґамаля Нассера, який заявив був Хрущову, що вірний ісламові Єгипет не толеруватиме у себе комунізму і комуністів. Тепер Анвар Садат буцім-то заявив: „Історія із Суданом доказує, що не треба Ізраїлю, щоб на Близькому Сході протиставитися комунізмові''.

Київські археологи відкрили залишки Красного двора князя Всеволода — сина Ярослава Мудрого

Київ. — Газета „Літературна Україна'' подала в числі з 30 липня ц. р. повідомлення такого змісту:

„Після півторастоліттіх пошуків археологами знайдено славетний Красний двір київського князя Всеволода — сина Ярослава Мудрого. У Києві 1069 р. було споруджено укріплений замок, який став резиденцією нащадків Всеволода — Володимира Мономаха, Мстислава Великого і Юрія Долгорукого, засновника Москви.

„Красним'' княжий двір прозвали за його красу й мальовниче розташування. Про нього пише найстарший на Русі звід історичних хронік — „Іпатіївський літопис''. На жаль, літописне повідомлення виявилося недостатнім для виявлення археологами місця розташування князівської резиденції. Було лише відомо, що залишки її слід шукати на одному з високих пагорбів біля 900-річного Видубецького монастиря, який зберігся до наших днів. Але на цій місцевості чимало високих пагорбів, зручних для спорудження замків. Думки дослідників з цього питання різко розходилися. Тепер відкриття, зроблене київською експедицією Інституту археології Академії Наук УРСР, очоленою І. Мовчуном, поклало край дискусії.

„На пагорбі, що здіймається над Дніпром на території Центрального ботанічного саду АН УРСР, на площі 2 гектари виявлено залишки споруд другої половини XI століття з характерною цеглою — плінфою, уламки керамічного посуду з княжими знаками на денцях, сліди пожежі.

Отже, безсумнівно, перед нами славетний Красний двір.''

УКРАЇНЦІ АРҐЕНТИНИ ЗАВЕРШУЮТЬ ПІДГОТОВУ ДО ВЕЛИЧАВОГО ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНИКА ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ В БУЕНОС АЙРЕСІ 5-го ГРУДНЯ

Гість з Арґентини в УНСоюзі. Стоять (зліва): дир. Петро Пуцило, Володимир Сохан, Йосип Лисогір, дир. Леонід Філь, д-р Ярослав Падох і ред. А. Драган.

Джерзі Сиmі. — „Українці Арґентини сподіваються і очікують, що запляноване на неділю, 5-го грудня цього року, величаве відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові на одній з найкращих площ арґентинської столиці, Буенос Айресу, буде всенаціональним святом всіх українців у Новому Світі та що в ньому візьмуть участь не тільки десятки тисяч українців Арґентини, але й тисячі наших братів і сестер з Канади, З'єднаних Стейтів Америки та інших американських країн і до цього відповідно приготовляємося'' — говорив представник арґентинського Комітету Будови Пам'ятника Шевченкові дир. Леонід Філь, президент арґентинської кредитової кооперативи „Відродження'', під час своїх відвідин в Головній Канцелярії УНСоюзу та в редакції „Свободи'' в четвер, 5-го серпня. Дир. Філь упродовж цього тижня відвідав українські установи в Канаді і ЗСА для обмірковування зорганізованих поїздок українців з цих країн на урочисте відкриття пам'ятника в Буенос Айресі на найдогідніших умовинах подорожі та перебування в Арґентині. Згідно з твердженням дир. Філя, саму будову пам'ятника, проєкту й у виконанні мистця - скульптора Л. Молодожанина, який проєктував і виконав також пам'ятник Т. Шевченкові у Вашинґтоні, вже завершується коштом 50,000 долярів. Щоб покрити ці кошти, потрібно ще щонайменше десять тисяч долярів і дир. Філь висловив надію, що українці в ЗСА і Канаді також причиняться до цього.

Сама врочистість відкриття пам'ятника запляновано, як згадано, на неділю, 5-го грудня. Треба додати, що в тому часі в Арґентині є, звичайно, найкраща весняна погода, бо з кінцем грудня вже починається там гаряче літо. Крім самої великої врочистости відкриття, запляновaний з цієї нагоди симфонічний концерт композицій до творів Шевченка, що відбудеться в головному оперному театрі арґентинської столиці, як також святковий бенкет у одному з репрезентативних столичних готелів. До участи у цих врочистостях запрошені всі Владики Української Католицької і Православної Церков та репрезентанти Українських Євангельських Об'єднань з усіх країн українського поселення у вільному світі, як і репрезентанти їх громадсько - суспільних установ і організацій, зокрема організацій молоді. Крім цих імпрез, заплановані мистецькі та інші виставки, як також зорганізовані відвідини гостей в місцевих українських установах. Усі відвідувачі з інших країн одержать також докладні туристичні інформації для відвідання історичних та найцікавіших місць Буенос Айресу та ближчих і дальших околиць. Передбачається, що кошт переїзду літаком в обидва боки з Торонта і Ню Йорку виноситиме яких 330 долярів. В Ню Йорку туристична аґенція Ковбаснюка саме тепер веде переговори з різними повітряними лініями для одержання найкращих умов переїзду. Кошт перебування в Буенос Айресі обраховується на пересічно 12 долярів денно, включно з приміщенням в доброму готелі та прохарчуванням. Докладні інформації, як щодо врочистостей відкриття пам'ятника, так і щодо зорганізованої поїздки на ці врочистості українців з Канади і ЗСА будуть своєчасно проголошені в українській пресі цих країн.

Цими та іншими інформаціями поділився дир. Філь під час своїх розмов з екзекутивними урядовцями УНСоюзу в його приміщеннях та під час спільного обіду з ними. УНСоюз і „Свободу'' відвідав дир. Л. Філь в товаристві екзекутивного директора УККА мгр. Івана Базарка, з яким раніше відбув конференцію. З Джерзі Сиmі дир. Філь виїхав до Філядельфії. До Буенос Айресу вертається вже цієї неділі.

На похорон сл. п. Михайла Сороки не допустили ні його дружини, ні сина

Ню Йорк. — Згідно з інформаціями, що їх одержало видавництво „Сучасність'', на похорон померлого дня 16 червня ц. р. у мордовському концтаборі но. 17а довголітнього політичного в'язня сл. п. Михайла Сороки адміністрація совєтських „трудово - виправних закладів'' у Мордовії не допустила його дружини Катрусі Зарицької - Сороки, хоч і ховали його на концтаборовому кладовищі напроти концтабору ч. 6, в якому вона ще й досі перебуває. Сина Покійного — відомого українського графіка Богдана Сороку, як й іншу родину, повідомили про смерть сл. п. Михайла Сороки щойно після двох тижнів. Заходи сина й родини, щоб перевезти тіло Покійного до Львова і там його поховати, залишилися безуспішними.

Водночас із цим повідомляють про застосовані совєтськими органами безпеки репресії у відношенні до жінок і родин засуджених українських політичних в'язнів Валентина Мороза і Святослава Караванського. Дружину Валентина Мороза — Раїсу, викладача німецької мови в Івано - Франківському Педагогічному Інституті, звільнено з праці і вона перебуває без засобів до життя. Звільнено також з праці дружину Святослава Караванського — Ніну Строкату, яка працювала як науковець - мікробіолог в Одеському Медичному Інституті.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Небезпечний експеримент

Рішення американського Уряду змінити свою 20-річну політику й голосувати на цьогорічній Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй за прийняття туди комуністичного Китаю, за офіційною назвою „Народної Республіки Китаю", прийнято — за заявою державного секретаря Вілліяма Роджерса — „згідно з достосуванням нашої ролі до реальностей сьогоднішнього світу". Державний секретар промовчав, що цією „реальністю" є передусім сумний факт, що на найближчій Генеральній Асамблеї погрожувало б Америці опинитися в цій справі у меншості, бо її найближчі союзники з Атлантійського Пакту (НАТО) — Британія, Франція, Канада, не рахуючи різних „невтральних", — перейшли до табору тих які погоджуються на членство червоного Китаю в ОН. „Реальністю" є теж шукання в злагоді з Пейпінґом асекурації проти совєтської загрози в Европі і на Близькому Сході та шукання ще одного шляху до замирення у В'єтнамі.

Зате поважний сумнів викликує аргумент Вілліяма Роджерса, що приявність комуністичного Китаю в Об'єднаних Націях стоїть у згоді з першим реченням чартеру тієї міжнародної установи, який бажає „забезпечити майбутні покоління проти лиха війни", так само, як дуже сумнівно, чи участь комуністичного Китаю в ОН відповідає першій статті чартеру ОН, в якій кажеться, що ціллю ОН є „зберігати міжнародний мир і безпеку".

З усякою певністю можна твердити, що відносини в ОН з приходом туди китайських комуністів не покращають, а погіршаться, бо без уваги на розбіжності і сварню між Москвою і Пейпінґом, вони голосуватимуть разом у більшості справ, що їх конструктивна розв'язка йшла б по протикомуністичній лінії. СССР не „поправився" і не „укультурнився" у безпосередньому контакті з усіма країнами світу в ОН і те саме буде стосуватися Пейпінґу. Прийняття його туди — це експеримент найбільш небезпечний для тієї установи.

Багатомовний епізод

Можна сміло ствердити, що для всіх без виїмку читачів „Свободи" було несподіванкою повідомлення, що Міська Рада Джерзі Сити назвала головного предсідника Українського Народного Союзу між шести вибраними з-поміж насамперед кількох десятків і опісля з-поміж двадцятип'ятьох кандидатів на тимчасового посадника цього надгудсонського міста із понад 300,000 мешканців. Найбільшою несподіванкою була ця подія для самого п. Лисогора, який не тільки сам не старався про таку кандидатуру, але й нічого про неї не знав, довідавшись про це щойно з газети. І хоча справа тимчасового посадника міста була полагоджена вже того самого дня із вибором на той пост одного із місцевих фінансових потентатів, то епізод, про який мова, замітний і направду багатомовний та заслуговує на окрему увагу.

Як згадано, п. Лисогір про кандидатуру не тільки сам не старався, але про неї й нічого не знав. Все ж таки Рада Міста, що має понад 300,000 мешканців, отже і стільки можливих кандидатів, включно із самими радними, зарахувала предсідника УНСоюзу до шести тих, які на цей чоловий пост, в її оцінці, найкраще надаються. Ясно, що це не сталося без причини. Й. Лисогір, хоча сам і не мешкає в Джерзі Сити, тільки тут працює, належить до найбільш рухливих громадян міста. Директори банків, члени Торговельної Палати, багато репрезентантів виховної, харитативної та зрізничкованої політичної активности в місті є з ним на — так сказати б — „Геллов Джов!", знають його із спільної участи в багатьох міських нарадах та імпрезах, знають його з провідної активности в Демократичній партії і знають його, як головного предсідника Українського Народного Союзу, крайової установи, що має тут свій головний осідок і тепер будує репрезентативний 15-поверховий хмаросяг, що буде окрасою міста. Очевидно, що постава всієї місцевої української громади, її репрезентативний Народний Дім, Українська Парафіяльна Школа, її постава і поведінка в місті, все це відіграло свою ролю та причинилося до того багатомовного епізоду, про який мова.

Одним з найслабших наших місць в ЗСА було і є ще досі наше рідне „ґетто", з якого вже вийшли інші етнічні групи та мають своїх репрезентантів у місцевих і стейтових правліннях та у федеральному уряді. Такі справи не „падають з неба", над ними і для них треба працювати і єдино заанґажованість в американських політичних партіях та активність в своєму місті, повіті і стейті може причинитись до того, що нас всюди „схочуть", навіть без нашої волі і згоди, як це сталося з кандидатурою п. Лисогора на тимчасового посадника Джерзі Сити.

Панас Феденко

ПРАВДИ НЕ СХОВАТИ

Мюнхен. — Коли українці самі пишуть про те, що діється в Україні, і видають книги в чужих мовах, то до цього читачі у вільних країнах часто ставляться скептично, з недовір'ям, підозрою. Ніде правди діти: деякі автори - українці в своїх публікаціях чужими мовами пишуть емоційно. Уважаючи, що світ „нічого не знає" про Україну, ці автори не все тримаються фактів і пишуть тоном пропаґанди. Читачі у вільних країнах не люблять такої методи інформації.

Для вияснення правди про Україну в світі найбільшу вагу мають ті публікації, що вийшли з-під пера чужоземних авторів. Тому, наприклад, книга французького автора Вольтера — „Історія Карла XII в 18 віці", в якій він прихильно згадує Україну, мала вплив на читачів: „Україна все прямувала до того, щоб бути вільною" (L'Ukraine a toujours aspire a etre libre), так писав Вольтер. Слова німецького ученого Гердера (він був учителем Ґете) про Україну як „нову Гелляду" теж робили добру опінію для нашої батьківщини в світі. Польські романтики, поети „української школи" Ґощинський, Богдан Залеський, навіть чудернацький поет Тимко Падура — теж творили серед польської інтеліґенції в 19 віці настрої, прихильні до України. Ніколай Чернишевський (приятель Шевченка) писав з великою симпатією про Україну і ще в той час висловлював переконання, що українці мають право на самостійність.

В 1913 р. в Парижі вийшло перше число „Літопис національностей" (Les Annales des Nationalites). Вступну статтю написав славнозвісний історик Шарль Сеньобос (Charles Seignobos). В своїй статті він висловив прихильність до українського народу: „Ось народ найтяжче пригноблений (Voici la nation la plus opprimee). Французький історик Тіссеран написав історію України між двома світовими війнами, сучасний видатний історик Лондонського університету Броґ Сімон - Вотсон згадує прихильно Україну в своїх працях. Є теж в Америці, Канаді та в інших країнах місцеві автори, що позитивно оцінюють прямування українців до свободи.

У зв'язку з цим треба особливо привітати появу книги — „Фермент в Україні", що вийшла у великому видавництві Мекміллена в Лондоні 1971 р. В цій книзі подано матеріяли так зв. „захалявної літератури", що шириться в Україні та в СССР і попали різними шляхами за кордон каторжної імперії. Ці документи вже видані українською мовою на чужині. В цій книзі „Фермент в Україні" надруковані матеріяли 7-ох українців, беззаконно покараних за їх заяви в обороні права українського народу на вільний політичний і культурний розвиток: В. Чорновола, І. Кандиби, Л. Лук'яненка, В. Мороза, М. Масютка, М. Гориня, С. Віруна та ін.

В оповіщенні про книгу „Фермент в Україні" видавництво Мекміллен зазначає, що репресії проти невдоволених режимом в СССР відомі, але „менше писано англійською мовою про політичні процеси і репресії в Україні в 1965-1966 роках..." В цій книзі подається вперше мовою англійською „Справа юристів" з р. 1961, в котрій 7 особам, між ними трьом правникам, дано жорстокі присуди за те, що вони мирним шляхом обстоювали відокремлення України, „право ґарантоване совєтською конституцією. Совєтська адміністрація досі всяким можливим способом старалася не допустити поширення відомостей про це скандальне судове зловживання". Відомий дослідник літератури, знавець політичної ситуації в СССР, професор Макс Гейворд (M. Hayward) у передмові до „Фермент в Україні" пише між іншим:

„Є поважні причини, чому невдоволення, що має джерело в національних почуваннях, знайшло сильніший вираз в Україні, ніж в інших неросійських краях Совєтського Союзу. Українці творять найбільшу і найбільш сконцентровану „національну меншість" в Совєтському Союзі, і хоч вони мають значну мовну й етнічну (?) спорідненість з росіянами, вони зовсім справедливо уважають себе за окрему і незалежну націю, як, скажемо, рівні числом поляки або менш численні словаки на їх кордонах. Давнє озлоблення проти московського панування ще збільшилося „через дикі репресії в совєтські часи". М. Гейворд пише про нищення української інтеліґенції, про мільйони українських селян, заморених голодом та висланих на смерть на Сибір в добі колективізації. Він згадує виголоджування України Москвою після 2-ої світової війни та масові репресії:

„Щоб це забулося, треба, щоб минули цілі покоління" — пише М. Гейворд.

Автор передмови звертає особливу увагу на той факт, що засуджені українці — це здебільшого „молоді люди, виховані в дусі „совєтського патріотизму" і були членами комсомолу або компартії. Тому спроби режиму дискредитувати їх, зв'язуючи їх з сильно анти-совєтським давнішим українським націоналістичним рухом є непереконуючі".

Далі М. Гейворд рекомендує читачам матеріяли, видані в книзі „Фермент в Україні. „Західні читачі самі побачать, що українська опозиція визначається як своєю поміркованістю, так і високим інтелектуальним рівнем. Це є типове для теперішнього ферменту в цілому і це викликає очевидну пошану". Автор передмови пише, що комуністична ідеологія не зв'язує тепер комуніс-

(Закінчення на стор. 3-ій)

НАТО МОЖЕ ВТРАТИТИ МАЛЬТУ

ЗСА і держави НАТО знайшлися в небезпеці втратити свої морську й повітряну бази на Середземному морі — острів Мальту. Що найбільше непокоїть союзників НАТО, це те, щоб не втратити цю дуже важливу базу в користь СССР. Англійцям приходиться тяжко повірити в те, що ця середземноморська твердиня, яка була в їх руках півтора сторіччя, може стати базою большевицької фльоти.

До кризи в справі Мальти прийшло зараз після виборів до мальтанського парляменту з кінцем червня ц. р., коли прем'єром став соціяліст Мінтоф, який схиляється більше наліво. Кілька днів після виборів, Мінтоф сказав місцевому командантові НАТО, адміралові Джіно Бринделі, щоб покинув Мальту, британського губернатора заступив мальтанцем, зажадав відкликання запланованих відвідин Шостої фльоти ЗСА та сказав Англії, щоб не присилала 900 вояків морської команди, що за чергою мали б заступити англійський батальйон на Мальті. Опісля заявив англійсському губернаторові, що домагається негайної величезної підвишки річної оплати, яку Англія дає щороку Мальті як фінансову допомогу. Тепер ця допомога виносить 12 мільйонів річно за те, що на Мальті стаціонує англійське військо.

Британський секретар лорд Карінґтон повідомив був Мінтофа, що відвідає Мальту. Мінтоф не згодився на його приїзд, але дав згоду щойно після того, як секретар Карінґтон говорив із ним у цій справі. Проте, вже після 48-годинної розмови з Мінтофом він повідомив уряд, що переговори були безуспішні. Карінґтон відмовився подати Мінтофові, яку підвишку підмоги могла б Англія признати Мальті, але англійські часописи повідомили, що ця підмога винесла б 36-48 мільйонів долярів річно. Карінґтон сказав, що Англія у цій справі буде нараджуватися з членами НАТО, і щойно тоді дасть відповідь. Одначе він теж заявив, що Англія, якщо буде треба, забере своє військо з Мальти і на цьому втратить більше сама Мальта, ніж Англія. Англія має тепер на Мальті 1.000 вояків, 2,000 летунів і невелику фльоту. Це є на основі 10-літньої оборонної умови, підписаної в 1964 році, себто тоді, як Мальта одержала державну незалежність.

Мінтоф робить закид Англії, що вона не лише тримає на Мальті своє власне військо, але й відступає цю базу в користь НАТО. Англія згодилася на переговори в переконанні, що зубожіла Мальта більше потребує Англію, ніж Англія Мальту. Тепер ця середземноморська база служить для летунського стеження рухів совєтської фльоти на Середземному морі.

М. Л.

Л. Бурачинська

НАПЕРЕДОДНІ ОДНОГО ЮВІЛЕЮ

Цього року завершує своє 75-ліття мистецька сила, що їй багато завдячує український театр. Ще в 30-их рр. у Галичині наймення Люсі Барвінок - Карабіневич було широко відоме. А тут лише близькі до театру люди усвідомлюють собі значення її.

Люся Барвінок - Карабіневич проживає в Рочестері. Важка недуга прикула її до ліжка й не дала їй продовжувати тієї громадсько-освітньої роботи, що її досі виконувала. Але цей її ювілей пригадав нам її давніші заслуги, як і цілий її життєвий шлях.

Походить вона з Борзни на Чернігівщині, де її прадід був козаком Чернігівського куреня. Батько її був священиком. Мала Поля (її справжнє наймення Аполінарія) виростала серед української стихії. Український театр став її мрією. Тому й не диво, що при першій нагоді включилася в його працю. Працювала спершу в театрі Миколаєва, Суходольського, та коли пощастило їй побачити виставу театру Садовського, то вже не знала спокою. Він був тоді при міністерстві освіти УНР і туди вона спрямувала свої заходи. Її прийняли і вона була наймолодша у складі цього театру. Спочатку грала малі ролі, як пастушка в „Коли тирса шелестіла", Ганнусі в „Мартині Борулі". Пізніше перейшла на інші ролі і разом із театром виїхала до Кам'янця на Поділлі і згодом до Галичини.

Коли театр Миколи Садовського був для неї школою, то тепер розпочався для неї шлях справжньої дії. Вкоротці Микола Садовський переїхав на Закарпаття. Залишилось у Галичині декілька акторів, що постановили створити „Наддніпрянський деатр ім. М. Садовського". Ансамбль доповнили молодими силами з Волині і розпочалась праця над побутовими п'єсами. Ввесь давній репертуар наших театрів ожив в їх руках. Це були — крім найголовніших „Запорожець за Дунаєм", Ой, не ходи Грицю", „Невольник" драми І. Тобілевича М. Кропивницького та й інші популярні п'єси того роду.

Люся Барвінок - Карабіневич була незмінним режисером цього театру. Разом із своїм чоловіком О. Карабіневичем вони провадили цей театральний гурт довгі роки. Театр ім. Садовського (популярно звали його театром Карабіневичів) ввесь час був у дорозі, бо як відомо, стаціонарного театру у Галичині не було. Звичайно виступав у містах і містечках Галичини, включаючи сюди й Лемківщину, куди інші театри лише рідко заїздили. Для виїзду на Волинь їм польська адміністрація ставила перешкоди. Одначе не раз щастило їм виступати й на землях Польщі, де публіка любувалась в українських співах і танках, а й багато заточенців відвідувало ці вистави.

Довгі роки цієї праці перервала війна. Большевицька влада розв'язала всі українські театри і перевела акторів на стаціонарну роботу. Люсі Барвінок - Карабіневич припало місце в Театрі ім. І. Франка у Тернополі. Там же арештували її чоловіка, а їй тільки випадково вдалося уникнути арештування.

По відході большевиків вона вже до театру не повернулась. Працювала на громадському полі, допомагаючи полоненим і жертвам війни, що полишилось у кожному осередку. На еміґрацію виїхала з архиєрейським хором, що був при Владиці Полікарпі. У таборі в Німеччині зорганізувала дитячу театральну студію, що давала вистави. Це й продовжувала, коли їй удалося виїхати за океан. У Рочестері організувала сценічні вистави на користь ЗУАДКомітету і школи українознавства, працювала з Пластом, Відділом СУА й Українським Золотим Хрестом. Коли почали організуватися Дитячі Світлички, вона стала їх першою вчителькою при Відділі СУА і при Православній церкві св. Покрови. Ще донедавна вчила дітей у школі українознавства при згаданій церкві і була там заступницею директора. А й для Шевченківського концерту у цьому році ще підготовляла дітей, хоч уже знеможена хворобою.

Такий є життєвий шлях цієї невтомної театральної діячки. Вона служила своїй Музі всіми своїми силами і виховвала чимало театрального доросту. В тому часі, коли побутові п'єси вже зійшли з репертуару інших наших театрів, вона їх підтримувала і плекала. А коли вже відійшла від сцени, служила громадянству своїм умінням і щирим серцем.

Воно вітає її тепер із ювілеєм і бажає сил перемогти важку недугу!

ВИСТАВКА СКУЛЬПТУР ГРИГОРІЯ ПЕЦУХА

Варшава. — В днях 15 до 30 травня ц. р. тут у Варшавській ґалерії різьби відбувалася виставка скульптурних праць відомого українського скульптора Григорія Пецуха. Було виставлених тридцять й одна праця мистця. Виставка мала широкий відгук у варшавській польській пресі. Статті, рецензії й повідомлення про неї були в багатьох газетах, кінохроніці і в телевізійних передачах. Варшавська експозиція праць Г. Пецуха була сьомою з черги індивідуальною виставкою мистця. Із своїми працями він брав також участь у 35 збірних виставках у Польщі й у 6 за кордоном. На варшавській виставці була показана одна з перших праць Г. Пецуха „Лемко". Походить Г. Пецух з Лемківщини і живе та працює тепер у Закопаному.

З НАШИХ БУДНІВ

ТЕАТР НА КОЛЕСАХ

Ми верталися з історичного, як потім писали газети, з'їзду ОМУС на оселі „Верховина". Перед н а м и посувалася черепашиним ходом (так принаймні, здавалося нашому автоводієві) „хата на колесах" або так званий по-тутешньому „трейлер". Приглядаючись цьому руховому житлобудівництву, з'їздовий колеґа з Торонта, представник королівської Канади, помахав буйною чуприною і сказав:

— Ось, така „тьохніка" була б придалася н а ш и м мандрівним театрам у Старому Краю! Яка ж то розкіш була б подорожувати з села до села в такому вигідному екіпажі, замість кишки з себе витрясати на простому, драбинястому возі . . .

Наш автоводій дозволив собі рішуче не погодитися з канадським омусівцем:

— Чи ви, колеґо, з дуба впали? . . Американськ и й трейлер на польські дороги і в галицьке, рідне болото?.. Та вже за Городецькою рогачкою треба було б запрягати до цього екіпажа тричотири шкапи і витягати тьохніку з розпадні!

Правду мав той святочний промовець на омусівському бенкеті, який сказав, що історію Українського Театру 20-30 років на західньо-українських землях писали колеса селянських возів по вибоїстих шляхах чи то пак, „польських дорогах", колишньої нашої „Галилеї"... І якщо історія не сказала ще тут свого слова, то вона напевно скаже, що тут цілу, як мовить Тулько Калафатюк, карузелю з театром на колесах, розкрутили у нас „карузельники" з Великої України, які перейшли річку Збруч з „республікою на колесах" — з Урядом та Армією УНР. Вони, ці вірні служителі Мельпомени „так звикли були тягнутися за воєнним табором, що їх потім жадна сила не могл а прив'язати до одного місця осідку, от, і вони започаткували нову, циганську епоху Українського Театру, ще й осілих і завжди трохи ліньквуватих галичан заразили своєю одержимістю.

Одні і другі, як придніпрянці так і галичани, уже потім соборно накоштувалися до-схочу гіркого х л і б а скитань та поневірки, що їх ніколи не жалувала українському акторові рідна, а бідна сцена . . . Кожний з присутніх на з'їзді членів ОМУС, з їхнього „патріярха", Юрія Кононева, починаючи, міг би списати цілі т о м и споминів про ці свої мандри, пригоди і нагоди! Та поки з цих їхніх переживань вийдуть „цілі томи", хай би так кожний і кожна присіли уже тепер, під час вакацій, і накреслили бодай один яскравий спомин із власних акторських переживань, чи з переживань тих колеґ, над котрими спустилася навіки театральна завіса. Зразок такого тепло-зворушливого та й дотепного спомину ми почули на з'їзді з уст актора Романа Тимчука в присвяті незабутньому Іванові Рубчакові.

Автор цих рядків, виступаючи на з'їзді від імені „сумних гумористів", побажав достойному зібра н н ю наших лицедіїв, щоб сповнилися їхні мрії і щоб у короткому часі вийшов з друку їх „реґіональний збірник"... Того самого бажаю їм і сьогодні, — з додатком: щоб цю „книгу буття" Українського Театру всі учасники з'їзду встигли прочитати!

І к е р.

ВІД 350 ДОЛ. ДО ПОНАД 6 МІЛЬЙОНІВ

ДО 20-РІЧЧЯ „САМОПОМОЧІ" В НЮ ЙОРКУ

(1)

Один із батьків українського кооперативного руху, Микола Левитський, писав: „Кооперація, заснована на великій, справжнє демократичній ідеї братського єднання людей і на народній самодіяльності, є певною провідною зорею до економічного і духового відродження Рідного Краю й народу". А новочасний історик українського кооперативного руху, проф. д-р І. Витанович в „Історії українського кооперативного р у х у" (Ню Йорк, 1964 р.), зазначив, що „кооперація це не тільки економічна самоціль, ні навіть виключно економічний засіб, а й громадсько-виховна система".

Змальована з такою мистецькою й історичною достовірністю Іваном Франком в історичній повісті „Захар Беркут" співдружність і співпраця старовинної української громади в Тухолі, в Карпатах, була одним її проявів природного бажання людини поєднати свої сили з людьми, рідними по крові, мові й культурі, щоб у такій багатогранній одиниці відчути свою не розрізнену, а об'єднану силу — і так, індивідуально, але в об'єднанні, протиставитись лихам чи перемагати труднощі.

Скільки існує під Божим сонцем Україна, стільки й існує в тій чи іншій формі „кооперація" — в розумінні вільної співпраці гурту людей. Вд стародавніх слов'янських „задруг", через рибальські артелі, полонинські господарки, спільні обмолоти, „толоки", чумацькі товариства іт. д. — аж до перших проявів організованої кооперативної співпраці, наприклад, церковних кас у 18 сторіччі на Закарпатті, допоміжних та ощадних кас у 40 - 50-х роках 19 сторіччя на Наддніпрянщині, громадських шпихлірів у Галичині з 1784 року і т. д. — все це вимовні знаки на історичному шляху розвитку української кооперації.

Щоб не вдаватись у занадто довгі історичні екскурсії, зазначимо, що кооперація у всіх її видах і формах, від споживчої до кредитово-ощадностевої, в 1917 - 20 роках, у роках державної незалежности України, дійсно почала творити нову людину — українську людину на її Рідній Землі, Господаря цієї землі і Господаря своєї долі. Досить сказати, що „Дніпросоюз" та „Українбанк" допомогли поважними сумами Народному Університетові в Києві, давали багато стипендій малозаможним студентам у Києві та в Кам'янці-Подільскомму; київський „Союзбанк" опікувався місцевою „Просвітою", яка видавала книжки для народу його рідною мовою; українські кооперативи передавали пожертви на організацію українських книгозбірень на Поліссі й Холмщині, підтримували Видавництво „Рух" у Харкові, „Просвіти" на Катеринославщині (тепер Дніпропетровщині); за їх допомогою постали „Молодий Театр" під керівництвом великого Леся Курбаса, Товариство „Українофільма" та ін. Завдяки „Союзові" в м. Конотопі постала реальна гімназія (українська), 12 вищепочаткових шкіл, 138 початкових шкіл у повіті, для чого „Союз" видав у 1918 р. понад 350 000 карбованців . . .

Цих кілька зразків подані тут для того, щоб читач краще уявив, яку велику силу становить унапрямлений, організований, українськими людьми створений і ведений для українського добра кооперативний рух у всіх його формах. Розвиток української кооперації в Польщі перед другою світовою війною виявив, що можна бути частині народу в політичному полоні, як була Західна Україна — і струшувати основи панівного народу своїми силами — революційно-визвольного руху й міцного господарсько-кооперативного розвитку. Комуністично - імперська Москва не даремно зліквідувала в СССР справді вільну кооперацію.

37 членів . . .

Перше в Україні (на Сході) Споживче Т-во в Харкові в 1886 році все таки мало 64 повних членів (які вплатили по 50 рублів паїв) - а заснована в 1951 році на чужому ґрунті, в Ню Йорку, українська кредитова кооператива „Самопоміч" не мала й того! У червні 1951 р., в колишній старій залі церкви св. Юра, зійшлись ідеалісти - ентузіясти і створили українську кредитівку „Самопоміч". Їх було всього, як згадував на сторінках журналу „Наш Світ" кол. міністер Юліян Ревай, 37 осіб. І склали вони на початках не десятки тисяч і навіть не тисячі, а тільки рівно 35 американських долярів. Та їх, і навіть голову федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч" у Ню Йорку, колишнього прем'єра незалежної Карпатської України, п. Юліяна Ревая, і безпосереднього керівника кооперативи та її скарбника (незмінно впродовж 20 років!) інж. Романа Раковського відмовляли маловіри: „До чого ви вмішались?!." Казали тоді Юліянові Ревасві, який працював в УККА, що вже були спроби творити українські банки, і все пропало, а ви, мовляв, ще й „наражуєте своє ім'я . . . на банкрутство" . . .

Витримати в таких обставинах означало вже наполовину виграти змагання. Засновники Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку витримали: працюючи де-інде для заробітку на прожиток, вони одночасно вивчали англійську мову та американське законодавство, радо користувались добрими порадами представників давнішої української іміґрації в Америці. Якщо „райфайзенки" — ощаднево - кредитові кооперативи в Европі, витримали, якщо за їхніми зразками, хоча з певними змінами, постали такі ж стоваришення людей на добровільній базі і в Америці та успішно розвивались, — то чому б мала невдатись українська спроба?

За американським гаслом

В Америці українські кооперативні діячі перш за все клали й кладуть натиск на старовинне українське гасло-заклик: „Свій до свого!" Але в іншій країні треба було достосовуватись до новіших форм. Тому, крім давнього клича, українськ и й кредитово - кооператив н и й рух у цій країні прийняв і американську н а с т а нову: „Не для зиску, не для добродійности, а для служби членам". Обслуга членів — якнайкраща, з найбільшою увагою і довір'ям та найбільш всестороння — це те, на що велику увагу звернула дирекція й працівники „Самопомочі" в Ню Йорку — і це те, що дало наслідки, якими тепер, після 20 років праці, можна радіти й пишатись. Та про конкретні цифри —— трохи нижче.

„Якщо все гаразд нагорі — то буде гаразд і на низах", — так говорить давнє монгольське прислів'я. А „нагорі" було і є так: із усіх семи членів сучасної Дирекції „Самопомочі" в Ню Йорку — 4 були засновниками, які й 20 літ тому належали до керівництва Кредитівки - Ювілята. Така співпраця не могла не дати добрих наслідків для всього членства, а через нього і для всієї української громади.

(Продовження буде)

З ПЕРСПЕКТИВИ 50 ЛІТ

(Напередодні виставки, що приносить запах України)

І. Кучмак: „Лицар на сторожі віків"

Щоб час -від-часу віддихнути рідною атмосферою й відсвіжити в пам'яті дорогі спогади про рідних, друзів-приятелів, приємні, або часом і прикрі хвилі-переживання, шукаємо за такою нагодою і такими обставинами, що допомогли б нам в тому. Шукаємо за своїм рідним оточенням, товариством, організацією; відвідуємо українські імпрези, виставки, концерти, фільми, оглядаємо виставки наших українських мистців-малярів. І головно цей останній засіб чи не найсильніше впливає на відтворення спогадів та цілющим бальзамом українського Євшан-зілля діляє на українську душу й серце.

Намальована картина в українському сюжеті, з українського церковного й народного життя, переносить нас туди... а радше переносить життя української землі до нас, приводить перед наші очі українську природу, побут, традицію, а в душу й серце вливає широку гаму спогадів-і здається нам, що ми дихаємо запашним повітрям українських піль, сіножатей, лугів, лісів і гір...

Тому вдяка належиться тим нашим мистцям-малярям, що серед теперішнього нашого збайдужіння до культурного й мистецького життя, серед того нестримного поспіху в погоні за матеріяльним добром, серед загального забуття духових вартостей, своїми виставками стараються розбудити нашу приспаність, отрясти порох забуття з нашого серця і пам'яті.

До тих мистців у теперішній час, що ціллю своєї творчості поставили собі такий спосіб служити нашій громаді в розбуджуванні її душі, совісти й почувань, належить маестро Іван Кучмак.

Кожний, хто відвідує його виставки, чи зайде до його мистецького ательє - робітні в Гемпстеді на Лонґ Айленді біля Ню Йорку, стверджує одне: в нього домінує одна тематика—Україна, її краса і змаг за самостійність.

І не дивно, бо ж сам мистець—це бувший УСУСУС, який неповнолітнім юнаком зголосився в лави цих леґендарних лицарів і пішов з ними „за рідний край, за нарід свій ...", як співається в пісні, пройшовши ввесь довгий шлях Визвольних Змагань українського народу. Тому й найбільш інтимною струною його мистецької душі бренить цей власне період нашої історії, й ці, наче музичні дрогання душі, переносить мистець на полотно.

Цього року минає 50 літ його трудолюбивої праці на мистецькому полі й з тієї нагоди мистець приготовляє ретроспективну виставку. Ця виставка буде влаштована в Українському Інституті Америки, при 79-тій вул. в Ню Йорку й триватиме від 12 до 25-го вересня ц. р. Буде вона найбільша з усіх дотеперішніх, що їх маестро влаштовував, та обніматиме около 60 праць-полотен, починаючи його працями ще з 1921-го року. Тематика праць дуже широка. Починаючи прекрасними пейзажами української землі й її природи, почерез чудову романтику спокійного українського села та його люду, через релігійну й народну традицію і аж, вкінці, зупиняючись на безприкладній, жертвенній і твердій поставі українського духа, готового до найбільшої відданости в обороні своїх прав.

Маестро Кучмак вкладає у свої картини своє серце, й тому вони здобувають серцем до глядача, і тому вони і тому вони здобувають серце глядача. То ж не є випадковим те,—що не тільки ті, що пам'ятають Україну, але й ті, що ніколи її не бачили, глянувши на його праці, повторяють за Шевченком: „Нема на світі України, немає другого Дніпра ..!"

Представляючи неповторну красу наших земель, маестро Кучмак викладає ентиментальність і любов до них, а з тим приспану тугу за втраченою Батьківщиною—у тих, що її знають і бачили, а тугу-бажання побачити її—у тих, що її ніколи не бачили.

Не можна опертися покусі, щоб хоч на кілька коротеньких хвилин не задержатися на полотнах, що представляють красу української природи, головно ж під час весни, яка така специфічна й неповторно чудова на наших землях.

От наш „Великдень" з його гагілками під церквою, „Весняні новинки"—сільські сплітки наших „ґаздинь" біля плота, „На щастя", „Прощання" — відхід Усусуса на фронт, „Перша Стежа", „Діти війни", „Курилася доріженька", „Рідні гості", „Розвідка-стежа", ітд. ітд. Як бачимо з назв, ті картини природної весни часто получені з духовою весною нашого народу, з весною його державного відродження.

І так можна б переходити всі пори року українських земель: „Сінокоси", „Буря", „В полі", „Після зливи", „Перший сніг", „Колядники", „Йордан", „Сівачі", „Різдвяна ніч", і другі, яких годі тут перечисляти.

Та найбільшу частину праць займає таки тематика історична, головно Визвольні змагання—світлі сторінки нашої історії, хоч не бракує і трагічних моментів. От деякі з них: „Гетьман Мазепа і вищий дід", „Листопадовий чин", „Львів — наш!" „Чортківський пролом", „А хто піде з нами", „Як Збруч річку проходили", „Побратими", „До Останнього набою", „За ворогом" ... І так можна б переходити дальше й дальше по черзі, аж до великої студії „Злука Українських Земель", якої то теми майже ніхто не опрацьовує, і вкінці доходимо до зустрічі двох епох" — зустрічі на Маківці вояків УПА з бувшими Усусусами, та „Мала героїня" під Бродами.

В історичних картинах, які можна б очеркнути одним висказом—Ми домінують чотири головні моменти: „Княжий лицар на сторожі віків", „Гетьман Мазепа" й „Український-віщий дід", „Злука українських Земель", як центральна й світла хвилина того Ми, та вкінці „Зустріч двох епох".

Цю виставку треба щиро привітати та відвідати. Відвідуючи її, ми вшановуємо не тільки самого мистця, виявляючи йому признання і вдяку, але й самі знайдемо для себе велику духову користь.

З приємністю ще приходиться відмітити, що ця ювілейна виставка маестра Кучмака збігається якраз з 50-літтям подружого життя панства Кучмаків і тому годиться при тому зложити маестрові з тієї нагоди привіт і ґратуляції та побажати його Пані й йому многих літ та та багато ще сил до дальшої праці, а їх синові Ігореві подякувати за турботи при технічній підготовці тієї виставки батька, по якому він успадкоємив мистецький талант.

Маестро Кучмак зі свого боку, відзначуючи ті свої щасливі ювілеї, заплянував з тієї нагоди скласти свій дар українським музеям в ЗСА і Канаді у формі своїх картин.

Це надзвичайно похвальний і гідний наслідування спосіб відзначування своїх особистих, чи родинних ювілеїв. Дай Боже, щоб такий спосіб святкування ювілеїв в нас широко прийнявся.

М. Курчак

ПРАВДИ НЕ СХОВАТИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

тів, як було раніше: „Тому немає реальної причини, чому українці, грузини, еспанці (поза поляками, мадярами й чехами) мали б дивитися на Москву як на центр наднаціонального „світового руху". Місцевий патріотизм неминуче заповнює порожнечу, що лишилася після упадку „української ідеї".

В кінці „Фермент в Україні" надруковано вступ М. Бравна (W. Browne), котрий показує солідне знання автора і наукову об'єктивність. Книга знайде багато читачів. Видавництво призначає прибуток на допомогу в'язням в СССР.

Летіти понад будні — стреміти до висот

(ст. пл. Мотрі Грушкевич-Бігун в першу річницю смерти.)

Югу Мару, а вже тут! Чи ж то можливо? Я певна, що чула Твій голос. Швидко оглядаюся... Ні, це тільки шум морських хвиль приніс мені Твій голос. Я добре пригадую Твою звичку. Ти здалека давала знати про свою присутність і все з криком і сміхом вбігала до хати.

Я вдивляюся в безкрайне море—в рух його хвиль, вони такі швидкі, веселі, часом бурхливі, то знову спокійні, ясні... такі, як була Ти і Твоя вдача.

На хвилях моря несуться спомини про наші юні літа в школі, Пласті, студентськім і „громадськім" житті. Ти вибиралася на шкільний „пром" і ніяк не могла рішитися, кого з хлопців попросити на „ескорта". Ми сиділи на сходах пластової домівки і разом застановлялися над Твоєю тоді так важливою проблемою... Я дещо порадила і від тоді ми стали щирими і нерозлучними подругами.

Скільки часу і праці прийшлося нам витратити, щоб зорганізувати наш пластовий Курінь Шостокрилі. Скільки перешкод і труднощів треба було поробити, щоб його увести у родину інших пластових Куренів, щоб він ріс, розвивався і щоб він був „ліпший" від інших... Кличем Куреня було: „Летіти понад будні, стреміти до висот..." В часі наших пластових нарад, ми часто літали за високо, а часом і за довго, тоді Ти всіх приводила до порядку.... В кожній праці, що ми її проводили, Ти була незаступлена. Ти все була доброї думки, без Тебе нічого не могло обійтися, Тебе всюди було повно, все усміхнена, зарадна, готова всім помагати... Курінь Шостокрилі став нашим життям, а Ти його серцем...

Пам'ятаєш, як ми перебирали на пластових таборах команду. Це були юнацькі табори на Бобрівці, Вовчій Тропі і другі. Ми часто сперечалися, бо Твої пляни не раз були непродумані, дитячі, тоді ми сідали їх обговорювали, дискутували й часто з малими змінами, чи доповненнями принимали. Тебе це вдоволяло і Ти говорила: „Знаєш Мару, мені здається, що я ніколи не споважнію, така вже моя доля, бути молодою духом". Ця молодість приносила Тобі веселий і здоровий погляд на світ, людей і життя...

В програму праці нашого Куреня ми увели українські народні звичаї і обичаї. З тієї нагоди Ти писала в пластовій пресі: „...як була нас ще маленька горстка в Курені, мали ми амбіцію виступати перед чужинецькою публікою і збуджувати в неї заінтересування багатством української культури..., а в нашої молоді треба було збуджувати замилування до всього рідного, що ми й робили у пластовій праці, а зокрема на пластових таборах... Як приємно христити табори староукраїнським звичаєм із кумами і подарунками, а кожного грудня, на Андрія, ворожити про щастя і любов і по довгій зимі вітати весну на майданах, коло церков в Торонто, Клівленді, Дітройті і других місцевостях, хороводом наших прекрасних гагілок".

Далі Ти писала: „В нутрі праці Куреня зберігаємо також нашу рідну закраску... гуцульський топірець, ознака курінної влади, а крайки є невід'ємною частиною нашого білого спортового уніформу. На Курінній Раді, коли членка по заслузі одержує свої крила, під час так зв. „Перелетної Ночі" вінок відіграє велику ролю, як символ дружби, любови й радости, а горіюча свічка, як символ правди".

„Найгарніший це наш весільний звичай. Вінком сплетеним з червоних маків, волошок і роменія вбираємо голову молодої. Цей вінок, вперше вжитий на однім із перших весіль нашого Куреня, і від того часу мандрує від молодої до молодої із міста до міста, поштою, автами, або літаками. Молоду коронує її попередниця разом з приявними Шостокрилими. До вінка молода додає свою стрічку із своїм і чоловіка підписом. Так випроваджуємо нашу подругу на нову дорогу життя і пригадуємо їй, щоб вона українське зерно внесла в нову хату, де воно повинно рости і розвиватися від покоління до покоління".

А коли кінчалися пластові табори, ми поза наші щоденні обов'язки шукали нових пригод... Ми їхали і брали участь в легко-атлетичних змаганнях, в лещетарських таборах в різних дискусіях і панелях, тут в Америці і Канаді. Ми все були разом і часто наші приятелі питалися, чи шлюб і пошлюбну подорож будемо відбувати також разом?

Ще одно! Чи пригадуєш, коли ми вже покінчили університетські студії, як ми завзято дискутували над проблемою нашої ідентичности, а коли ствердили, що треба не лише її зберігати, але й обов'язково пропагувати її серед молоді й окруження-тоді виринуло питання, а як з мовою? Ми знов обложилися нашою і чужою літературою, знову пішла в рух дискусія, „сварка" і, у висліді—оборона нашої ідентичности й рідної мови на дискусійних вечорах, перед студентами і громадянством в Торонто, Клівленді та гуртках пластової молоді.

Та час не стояв на місці, Наші молоді мрії здійснилися. Ми вийшли заміж і розбіхалися, я в Еспанію, Ти до Вашінгтону. Листи заступили нам, колись наші довгі розмови й палкі дискусії. Твої листи налиті радісними думками, були щирими і одвертими та збуджували любов до життя і людей. Я все нетерпеливо чекала на них.

Останньо ми знову стрінулися в Клівленді, вже в чвірку. Був це гарний і незабутній липневий вечір 1970 р. Ми плянували нашу спільну поїздку в Україну, яка мала відбутися в часі вакацій наступного року. Нашим бажанням було побачити власними очима, країну батьків, зложили їй подяку і привіт за ті прекрасні пісні, чудове мистецтво, звичаї і обичаї, які чарували наші молоді душі, коли ми їх співали чи оглядали при різних нагодах. Ти зобов'язалася про все розвідати, полагодити, щоб ця подорож-прогулька була, якнайбільше корисна і приємна, бо як Ти казала, „це буде наша спільна пошлюбна подорож". На прощання Ти заявила: 'я маю так багато мрій, плянів та бажань, і не знаю, що з тим всім робити..." і ми приобіцяли розглянути їх при найближчій зустрічі.

Ти поїхала... і вже не вернешся... ніколи, ніколи...

Маруся Фур Федьків

„ТУРИЗМ — КРАЩИЙ ВІД ВІДПОЧИНКУ..."

Такими словами починають листа до редакції „Радянської України", що був надрукований у числі з 25 липня ц. р., п.н. „Турбаза без бази", працівники кравецького об'єднання „Україна", що, забажавши використати якось час відпочинку — придбали собі т. зв. путівки на туристичну базу в селищі Затока, Білгородського району, Одеської области. „Та вже перші дні проведені тут — пишуть вони, — довели, що туризм є різний. „Такий „туризм", як на нашій базі, — це змарнований час. База не надає жила — живемо на приватних квартирах. Нема спортінвентаря, відсутнє приміщення, де можна було б увечері відпочити. Нема душових, де можна було б після пляжу прийняти душ. І це вже, не кажучи про харчування, яке тут поставлено вкрай незадовільно. Нас „прикріпили" до кафе „Турист". На перший погляд, можна здатися, що прийнятний і такий вихід із становища. Але коли додати, що нам доводиться вистоювати в черзі по півгодини й більше, то в цьому мало втішного".

Іванка Чагарин — доктор медицини

Вунсакет, Род Айленд.— Газета „Вунсакет Колл" помістила фотознімку вродливої 26-річної панни Іванки Чагарин, уроджениці Броктону, яка віддавна з батьками переселилась до Вунсакету і яка недавно здобула звання доктора медицини. Іванка Чагарин—українського походження: її дідусь сл. п. Михайло Чагарин був організатором і членом 206 Відділу УНСоюзу, як і її батько, дистриктовий суддя та відомий діяч Орест Д. Чагарин, і покійна мати, а молода лікарка також належить до братської родини УНС. Вона з відзначенням закінчила середню освіту в Вунсакеті, потім студіювала в Родайлендському Університеті, де здобула між ін., нагороду за зразкове навчання і де вона студіювала медичну технологію, а згодом із званням бакалавра перейшла на студії до Тафтського Університету, який закінчила з відзначенням. Серед випускниць того фалькутету Родайлендського Університету було тільки 19 дівчат, а в Вунсакеті від 1886 року Іванка Чагарин є взагалі другою жінкою, яка набула професію лікаря. Вона не плянує покищо відкривати власну лікарську практику, а розпочне працю в Врінґтоні, у шпиталі св. Єлисавети.

Попис фортепіянової студії в Клівленді

Кожного року, весною, коли навколо клівлендського Музею Мистецтва пишно розквітають кущі, у близькому до того музею Музичному Осідку відбувається небуденна імпреза. Там у концертовій залі рік-річно відбувається річний попис учнів Фортепіянової Студії, яку вже два десятиліття провадить музичний виховник нашої молоді й досвідчений педагог п-і Софія Яремкевич. Ці щорічні речиталі втішаються великою популярністю меломанів, бож і чарівна заля, і знамениті фортепіяни, вечірній стрій учнів і їхня взірцева поведінка, а передусім дібраний репертуар, створюють відповідну атмосферу.

Проф. Яремкевич Юра вітав батьків, знайомих і гостей, пояснив уклад і переведення попису, а перед виступом кожного учня давав відповідні пояснення.

Попис, як звичайно, зачався від дебютантів, між которими вирізнилася Наталка Кріслата („На санках", „На княжім дворі" Томпсона), граючи вправно й ритмічно. Стале зростання техніки виявили В. Кріслатий („Чорні лебеді" Фріґте, „Карлики" Шитте) та Ігор Кріслатий („Тарантелла" Д ж і о в а н і, „На маяну" Бурнами), що грали темпераментно й переконливо. Симпатичне враження залишила гра братів Апостолюків, Петра („Буря" Бурґміллера, „Лісова пісня" Бравнґарда) та Евгена („Другий Вальс" Діранда). Значно зросли і вдосконалили свою гру сини відомого, місцевого лікаря, д-ра Клоса: Зенон, відіграв вдумливо 9-ту сонатіну Кулява та „В пустелі" Бурнами, а Мирон — 10 сонатіну того ж автора та „Водограй". На двох фортепіянах „Фантазію далеких країн" відіграли третій з братів Клосів, Роман і Зенон Кріслатий. Ця річ вимагає неабиякої техніки, певности й завзяття. Зірка Смаль-Стоцька виконала бравурово „Етюд" Баха та „Кавказький танок" Енґельмана. Роман Клос виконав „Ампромпті" Райнгольда та мало звісний „Фантазійний етюд" Пар-Гере, знаменито поконуючи трудности ритму й динаміки. Останній виступив Зенон Кріслатий, побільшуючи репутацію школи блискучо виконаними творами Шопена (Вальс ціс-моль, і довге Скерцо бе-моль). На закінчення Роман Клос і Зенон Кріслатий пописалися „Престом" Лева на два фортепіяни. Усі учні грали з пам'яті.

Авдиторія надзвичайно тепло сприйняла виступи молоді, а по роздачі свідоцтв оплесками вшанувала — повну присвяти вихованні молоді керівницю Студії. На програмці було зазначено 21 студентів, в пописі брали участь 18. Для скорочення рецензії ми поминули тут неукраїнську дітвору.

Проф. Юрій Григоріїв

УПРАВА ШКОЛИ УКРАЇНОЗНАВСТВА ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ в СИРАКЮЗАХ та БАТЬКІВСЬКИЙ КОМІТЕТ ЦІЄЇ ШКОЛИ
з глибоким жалем сповіщають, що дня 4-го серпня 1971 р. помер ненадійно

СЛ. П.
ІВАН РУБИЧ

поручник Першої Дивізії Української Національної Армії, б. учитель нашої школи, б. довголітній голова Батьківського Комітету.

Замість квітів на Його свіжу могилу складаємо 20.00 доларів на Українських Інвалідів.

Дружині, Дітям і Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

З великим жалем подаємо до відома, що дня 4-го серпня 1971 р. помер у Сиракюзах, Н. Й.

СЛ. П.
ІВАН РУБИЧ

поручник Першої Дивізії Української Національної Армії, громадський діяч та наш член Пластприяту.

Дружині і Дітям Покійного та Родині висловлюємо щире співчуття.

ПЛАСТОВА СТАРШИНА СИРАКЮЗИ-ЮТИКА І ПЛАСТПРИЯТ

ГОЛОВНА УПРАВА ДОБРУС-у в ЗСА
сповіщаючи Членство Добрусівців, що в понеділок 2-го серпня 1971 р. ненадійно померла Дружина члена Головної Управи
ІВАНА МИРОНОВИЧА НЕСЕНЮКА

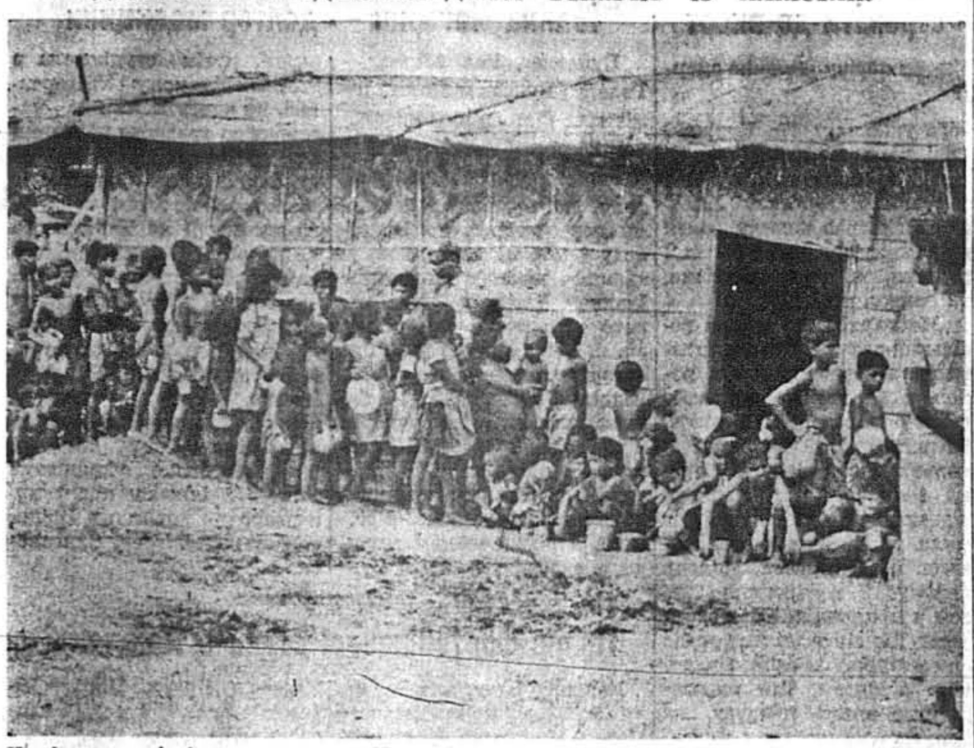
Євдокія Павловна

висловлює своєму співробітникові І. М. Несенюкові глибоке співчуття та гаряче бажання Йому витривалости у цих тяжких Його хвилинах, а Покійниці св. п. Євдокії — Царство Небесне і Вічна Пам'ять!

Голова Головної Управи
А. ГУДЗОВСЬКИЙ

В пам'ять померлої на Рідних Землях нашої Найдорожчої Мами
бл. п. АННИ ЗАВИЦЬКОЇ
вдови по священику,
на Фонд Їх Блаженства Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого „Церква в Потребі" складаємо 50.00 доларів.
Сини: МИРОСЛАВ і РОМАН

ДОПОМОГА ГОЛОДУЮЧИМ ДІТЯМ ВТІКАЧІВ ІЗ ПАКИСТАНУ

На фото: малі діти стоять в довгій черзі за молоком у таборі Чансері в Ассамі в Індії, де знайшло пристановище яких 6 000 втікачів із Східнього Пакістану. Загальну кількість людей, що втекли на територію Індії з тієї країни, обраховують на сім мільйонів.

Успіхи молодого українського юнака

Віктор Левченко — відмінник та гордість Моррисвільської Середньої Школи, („гай скул") а тим самим, через свої осяги в науці, і гордість цілої української громади. Під бурхливі оплески присутніх батьків, родичів та випускників середньої школи в Моррисвіль, Пенсильвенії, під час градуаційних церемоній 7-го червня ц. р., Директор школи д-р Вуд представив відмінника школи — Віктора Левченка, сина Павла та Олександри Левченків. Сімнадцятирічний Віктор з поміж двохсот снтудентів які закінчили школу — отримав найвищі оцінки та майже половину усіх нагород, які були роздані за всякі досяги в науці а між ними безповоротну стипендію до Дрексельського університету та дві золоті медалі.

Віктор Левченко

Віктор був не лише наполегливий в науці але активний і в інших ділянках — будучи капітаном шкільної футбольної команди та членом декількох студентських організацій. В українському оточенні, Віктор був добре відомий серед одумівської молоді. Будучи випускником Третього Курсу-Табору Виховників Юного ОДУМ-у в 1969 р., Віктор активно працював виховником Юного ОДУМ-у в Трентоні та на одумівських літніх відпочинково-виховних таборах.

Щоденник „Кур'єр Таймс" поміщаючи на своїх сторінках 10-го червня ц. р. текст прощальної промови („валадікторіян адрес"), яку Віктор, як відмінник, виголосив від імени своїх співвипускників, підкреслив, що робить це для того щоб познайомити старше громадянство з думками сучасної молоді та, щоб в громадянстві витворити довір'я до початкових прокмет сучасної молоді. Віктор, в своїй промові, закликав своїх друзів не зупинятись над досягненими лаврами, а вперто йти вперед відкриваючи все нові та нові горизонти. Бажаємо Віктору ще кращих успіхів в Дрексельському університеті де він плянує спеціялізуватись в хемії а батькам щира подяка, що виховали свого сина на гідного представника сучасної молодої української людини.

(Ю. К.)

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 8-го СЕРПНЯ 1971 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Збори Т-ва Єдність — 163 Відд. о год. 12-ій дня в домі Горожан, 847 N. Френклін вул. — С. Филик, секр.

MONESSEN, Pa. Місячні збори 338 Відд. о год. 1-ій по пол. в Українській Залі на 2-ій вул, 213 Скунмекер Евеню. Проситься вирівняти чл. вкладки. — П. Янковський, предс., М. Куць, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Т-ва Зап. Січ — 251 Відд. в церковній залі св. ап. Петра і Павла при Вест 7-ій вул. о год. 11:30 ранку. В вересні збори в неділю, 12 там же. — І. Фур, предс., Ю. Оришкевич, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці — 36 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр.-Амер. Клюбі при 292 Гадсон Еве. Є важні справи до полагодження. — М. Філяс, М. Ковальчук, К. Ярославська.

СИРАКЮЗИ, Н. Й. Місячні збори Т-ва Укр. Січ — 39-ий Відд. о год. 3-ій по пол. в малій залі УНДому. Збирання вкладок: 7 серпня від год. 7-10 веч. і 8 серпня від год. 12-3 по пол. — Управа.

ЗМІНА АДРЕСИ

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „СВОБОДИ"
81-83 GRAND STREET
(P.O. Box 346)
JERSEY CITY, N.J. 07303

Долучую 25 центів — прошу змінити мою адресу:

Моя СТАРА АДРЕСА була:

ЧИСЛО ВІДДІЛУ (якщо член УНС) ______

Ім'я і прізвище: ______

Адреса: ______

Моя НОВА АДРЕСА така:

Ім'я і прізвище: ______

Адреса: ______

______ Zip Code ______

Розшуки

АННА СУЛЯТИЧКА (мати) пошукує сина ВАСИЛЯ СУЛЯТИЧКУ з села Березів, Івано-Франківської області. Виїхав з дому 1942 р. Прошу звертатися до: Scope Travel Agency, 192-12 Northern Blvd., Flushing N.Y. 11358, тел.: (212) 357-5400.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!